

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 1380/07
23.08.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Обрада Андрића и Томислава Медведа, чланова већа, са саветником Врховног суда Биљаном Шундерић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље АА, против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Регионални центар Ниш, број 433-384/06 од 03.01.2007. године, у предмету повраћаја пореза на капитални добитак, у нејавној седници већа одржаној дана 23.08.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, у поступку по жалби тужиље, поништено је решење Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Филијале Ниш број: 431-1626/06 од 09.06.2006. године и предмет враћен првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање. Напред наведеним решењем првостепеног органа од 09.06.2006. године, одбијен је, као неоснован, захтев тужиље за повраћај пореза на капитални добитак, по решењу број 431-92-862к-1/04.

Тужбом којом је покренула овај управни спор, тужила оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Са разлога ближе наведених у тужби тужила истиче да су приликом утврђивања предметне пореске обавезе порески органи погрешно применили Закон о порезу на доходак грађана, те на тај начин незаконито утврдили пореску основицу, при чему су у проведеном поступку повређене и одредбе чл. 11. став 2. и чл. 160. тачка 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Истовремено указује да у проведеном поступку пред пореским органима порески органи нису поступили у складу са налогом пресуде Врховног суда Србије, сагласно законским одредбама. Како са наведених разлога налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле, предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи и поништи и оспорено и првостепено решење, те својом одлуком мериторно реши у овој управно-правној ствари и обавезе туженог да тужили надокнади настале трошкове управног спора.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Оценом навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа предмета ове управно-правне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба није основана.

Наиме, из списка предмета и образложења оспореног решења види се да је тужени орган донео одлуку као у диспозитиву тог решења након што је у поступку по жалби тужиле изјављеној против решења првостепеног органа број 431-1626/06 од 09.06.2006. године несумњиво утврдио да су у поступку доношења тог решења учињене повреде правила поступка из чл. 9. а у вези са чл. 133. Закона о општем управном поступку и члана 226. истог Закона. Ценећи ожалбено решење тужени орган утврдио је да је исто обухваћено и повредом одредбе члана 198. и 199. Закона о општем управном поступку, као и то да списи предмета нису комплетни, јер у истима не постоје докази помоћу којих се утврђују чињенице у пореском поступку, сходно члану 43. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Са наведених разлога тужени орган је, налазећи да је ожалбено решење донето уз повреду правила поступка и на основу непотпуно утврђеног чињеничног стања то решење поништио и предмет вратио на поновни поступак и одлучивање са јасним налогом за поступање првостепеног органа у поновном поступку.

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари правилно је, и по оцени Врховног суда Србије, одлучио тужени орган када је у поступку у коме није било повреда правила поступка од значаја за другачије решење ове управне ствари, поништио решење првостепеног пореског органа од 09.06.2006. године и предмет вратио на поновни поступак и одлучивање, дајући за овакву оцену и одлуку разлоге које као довољне и на закону засноване у свему прихвата и овај суд.

Суд је ценио наводе изнете у тужби па налази да исти нису од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, имајући при томе у виду да је првостепени орган, а сагласно одредби члана 232. став 2. дужан да

донесе ново и на закону засновано решење поступајући у свему по налогу из другостепеног решења, при чему је тужиља у прилици да своја права и правне интересе штити подношењем жалбе против тог првостепеног решења уколико истим не буде била задовољна, а затим да овом суду поднесе и тужбу против решења другостепеног органа са истих разлога.

Са напред изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Врховни суд Србије је применом одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 23.08.2007. године, У.1380/07

Записничар, Председник већа-судија,

Биљана Шундерић, с.р. Олга Ћуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ИЈ